

BUREAU EN REDACTIE:  
Drukkerij COLLEE  
— (Naaml. Maatsch.)  
TONGEREN  
Postcheks rekening n. 84855.  
Telefoon 12

Abonnementprijs: fr. 9.50 per jaar,  
vooraf betaalbaar.  
20 centimen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en  
aankondigingen, moeten franco gedaan wor-  
den aan den uitgever.

# DE POSTRIJDER

## DER PROVINCIE LIMBURG

### WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

**AANKONDIGINGEN.**

|                                 |          |
|---------------------------------|----------|
| Prijs per regel                 | fr. 0.50 |
| Tusschen Allerlei- in Provincie | fr. 1.00 |
| nieuws                          | fr. 2.00 |
| Vonnissen en doodsberechten     | fr. 2.00 |

**Kleine Aankondigingen:**

|                    |          |
|--------------------|----------|
| van 1 tot 4 regels | fr. 1.50 |
| Elke regel meer    | fr. 0.25 |

Voor meer dan één inlassching prijs vol-  
gens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen  
moeten ons toekomen voor donderdag mid-  
dag.

TONGEREN, 20 Februari 1926.

#### De verplaatsing van den Rijkdom

In een der laatste nummers van de «Revue Catholique des Idées et des Faits» treffen wij een uiterst belangrijk artikel aan over den stoffelijken toestand der verschillende maatschappelijke klassen voor en na den oorlog. De beschouwingen, weergegeven door den heer Hilaire Belloc, steunen weliswaar op cijfers en voorbeelden uit Engeland, doch zijn niettemin voor ons. Voor den oorlog — aldus kan aangenomen worden — was de maatschappij ingedeeld in drie groote klassen, waarvan de proletariats slechts genoeg verdienden om ervan te kunnen bestaan, de middenstanders een zekeren voorspoed genoten en sommige bevoorrechtziden zich weelde konden veroorlooven.

Thans zijn die rollen nagenoeg omgedraaid: de werkloden zijn bij machte loonen te vragen en te bekomen, die heel wat hooger zijn, dan die verdiend elf jaar geleden. Kan men daarom zeggen, dat de werkloden thans rijker zijn dan toen?

Over 't algemeen zijn zij misschien wel armer, doch onwederlegbaar is echter het feit, dat hunne komsten in een veel grooter verhouding dan die van de andere sociale klassen vermeerderd zijn.

Deze verandering is tot stand gekomen ten nadeele van ontelbare families uit de middenstand, die thans voor bijna onoverkomelijke moeilijkheden staan of hogelijken. Dit geldt voor de vrjhe beroepen. In verband met dit laatste heeft Hilaire Belloc een kenschetsend voorteld aan: «De leeraars bij het hooger onderwijs zijn thans armer dan in den tijd, dat ik de hogeschool bezocht; de waarde van hun tegenwoordig salaris is misschien wel niet de helft, en zeker niet het drie-vierde gedeelte van hetgeen zij toen verdienden.

Hun huidige werkelijke «economische positie» vertegenwoordigt een wein minder dan 60 t. h. van die van voor den oorlog. Hetzelfde valt vast te stellen bij al degenen die van geestesarbeid moeten bestaan.

Nog een andere toestand dient echter beschouwd. Niet alleen heeft de vermeerdering van inkomsten bij de verschillende standen geen gelijken tred gehouden, ook de verhouding, die bestond tusschen de loonen van geschoolde en ongeschoolde werkloden, werd gebroken. Over 't algemeen valt op te merken, dat — betrekkelijk genomen — de onbekwame meer verdient dan de bekwaame stelsman. Men vraagt zich af hoe dit mogelijk is.

Om hier een afdoend antwoord op te geven, moeten we noodzakelijkerwijze het na-oorlogische syndicalisme verantwoordelijk stellen. De ongeschoolde «vrijen» nu eenmaal de keurgroepen der «syndicaten». De werklodenleiders weten epperbest, dat hun gezag vooral op die mannen steunt, omdat deze vol geestdrift den klassenstrijd strijden uit haat tegen den patroon, die hen niet wil betalen als volledig-geschoolde.

Het spreekt dan ook vanzelf, dat de syndicaten eerst en vooral getracht hebben die steunpilaar te bevredigen door met rechtvaardige en onrechtvaardige middelen van de patroons loonschepers af te dwingen. Doch dit heeft dan ook medegebracht, dat het evenwel in de loonen ten nadeele van de bekwaame werkloden werd

werd omvergeworpen en dat zelfs bij de werkloden het wereldverschijnsel kon opgemerkt worden, dat in verhouding het beste paard niet altijd de beste haver krijgt.

Het ruwe materialisme viert tegenwoordig hoogtij. Hieraan heeft het socialisme zijn opkomst te danken en zal — verder dan men denkt — ook zijn ondergang hebben te wijten.

De socialist hebben den ongeschoolde werkmans ingepompt dat zijn werk evenveel waard is als d't van den bekwaamen, om alzo de massa mee te slepen in hun vaarwater, alsof er achter hen geen mannen stonden die nog meer beloven dan zij, en alsof zij alzo den weg niet banden naar het communisme, ondergang en zelfmoord van de maatschappij.

De tactiek der socialisten brengt voor het welzijn der arbeiders geen de minste aanleide den d'ijk; zij wendt zich tot de minst ontwikkelde en zij jaagt deze op naar een einddoel dat, evenals in Rusland, de ware en eenige verslaving van den arbeider zal aanbrengen.

#### De vrouw in den modernen tijd

Een der grootste rampen waaronder de huidige maatschappij gebukt gaat, is ongetwijfeld de ontwijking van het familieleven.

De vrouw vindt haar geluk niet meer in den huisheliken kring, schittert liever door uiterlijken glans in de ogen der buitenwereld, dan door de innerlijke deugden van haar leven binnenshuis als echtgenote en moeder. Hoe staat de kristen vrouw daartegenover? Lijdt ook zij haar de gewone nakoming haar alerechter plichten als vrouw niet onder het drukke geweld van het vleeschelicheid hedendaagzich verkeer onder de menschen.

De onzijdigheid heeft zich van de oude moeder gemaakt en onder voerwoord van verrijfde sonak, praat zij bij de vrouw alle schaangetoeweg weg.

Hebben de christen vrouwen de noodige energie om tegen de tyrannie der mode in te gaan, schatzen zij de voegzaamheid eener gepaste kleeding hooger dan de kinderachtige behaagzucht, die haar aanzet om rede te doen met de algemeene lichtzinigheid?

Ook op meer stoffelijk gebied zal het de taak der vrouwen zijn zich vrij te houden van elke besmetting met de verkeerde praktijken, die thans de wereld beheerschen. Niet meedoen aan het harstochtelijk nagen van zinnelijke gewoonten, niet toegeven aan de zucht om op alle mogelijke manieren, zich eenen ruime beschikking over geld en goederen te veroveren; niet zich aansluiten bij het koor der ontevreden den die afgunstig neerzien op de meerer gunstigen en eigen welstand en geluk vergeten uit nijd over het voor hen onbereikbare, dat anderen genieten.

Voor al ook niet zich schuldig maken aan de uitspattingen van een dolzinnig weeldevoeren, die e krankzinnige grootdoerzich, waarmede men niets anders bereikt, dan dat men in eigen hart elk verhoefend gevoel doodt en de gevoeligheid aan anderen kwetst, die het noodeloos verpaste geld zooveel nuttiger zouden hebben kunnen aanwenden.

Een nadere uitwerking van den positieven kant der taak, die voor de vrouwen

in den komenden tijd is weggelegd, zou ons te veel in bijzonderheden doen afdalen. Wij willen er derhalve slechts op wijzen, dat hoe veel recht men mag verwachten, dat de vrouw met ijer het haar toevallend deel in de verbetering der maatschappelijke misstanden zullen aanvaarden, omdat juist de vrouwelijke geaardheid zoo bij uitstek geschikt is om de dulle draagwijdte te begrijpen der noodzakelijkheid, waarom de samenhoorigheid in de maatschappelijke verhoudingen moet worden ondergeschoven, en omdat juist de vrouwelijke tact zoo onontbeerlijk is om de ondernomen actie tot een gelukkig einde te brengen.

De vrouwelijke geaardheid voelt zich immers van nature getrokken tot hetgeen de samenhoorigheid beoogt. Want wie is beter in staat de verheven eigenschappen die de samenhoorigheid van het mensche-lijke karakter vraagt, te begrijpen en te doen waarmaken dan de vrouw met haar groote ziel en haar warm vleesch?

Wie vermag beter dan zij de zegenmedelen van zachtheid en barmhertigheid te verschaffen aan de maatschappij, die ziek is van hardvoetheid; maar dat zijn juist de deugden, waarin de vrouw uitsteekt boven den man. Gelijk de man niet in staat is aan de maatschappij terug te geven, wat zij verloor, toen men de vrouw zine leeren zich los te maken van haar natuurlijke geaardheid, zoo zal ook de positie van den man om de maatschappij op de basis der samenhoorigheid te grondvesten noodzakelijk moeten falen, indien hij niet met zijde gestaan weet door de actie der vrouw die haar natuurlijke gaven als hulpmiddel in den strijd loont aanbieden.

Tegenover de onzijdigheid en de onzijdigheid van den tegenwoordigen tijd heeft de vrouw haar angelenven zin voor godsvrucht en haar natuurlijke schroomvuldigheid te stellen, tegenover de mateloze zelfverloofing tegenover het verlangen in de ogen der wereld te zichten, haar degelijke huishoudelijkheid tegen de ontevredenheid, haar barmhertigheid tegenover den haat, haar liefde.

Indien er ooit een tijd geweest is waarin de minst edele drijfveren van het menschelijk hart den boventoon voerden, dan zal het toch nu wel zijn. De uit den wereldloof voortvloeiende levensomstandigheden hebben een algemeene hardvoetheid doen ontstaan, en afstomping van de zachtaardige innest. De verblinding is binnengeslopen in alle rangen en standen, omdat men nadien zich niets anders loorde en zag dan ellende, droefheid en bestaal geweld.

De mannelijke eigenschappen van kracht, trots en zucht tot overheersching hebben de overhand verkregen en brachten in de reeds door materialisme en zelfzucht ontredende maatschappij nog grotere vernedering bij; het wordt tijd dat met de mildere stemming der samenhoorigheid terugkeert. En daarvoor rekenen wij op de bezielende medewerking der vrouw.

#### BUITENLAND.

**FRANKRIJK.**  
**In het Eere-Legioen. — HOE ZE GEDEKORERD WERD.** — De Fransche minister van kolonies heeft deze dagen eenige personen, die e diensten bewezen hebben in de overzeesche bezittingen, vereerd met het

Maar Gregor.

Rap als de bliksem, dacht Guy dat Newt een valschen naam kon genieten hebben. Daar h' als een dief vluchtte, was er niets natuurlijker dan dat.

— Wat voor een man is die Mac Gregor? vroeg hij; hoe oud? hoe lang? wat voor een kerel?

— Welnu, hij de gesproken uit, was in de straat van de Donschraak uit, 't is een schone, nog al lange gentleman. 't Zou wel moeten lukken om er op eenen dag zoover dan eenen te ontmoeten. 't Is ontrouw zo lang als g'j, mijnheer, misschien wel een weinig langer. Zijn knevel is hanks gewijze naar omhoog gekruld, bijna gelijk de horens van eenen os, en hij heeft zo een aardige uitdrukking in de ogen; g'j zoudt zeggen dat hij door nerg en beenderen gaat.

— Hij is het! riep Guy die onsteld; hij is het, 't is zeker. En waar is hij nu, mijnheer? Is hij hier binnen en kan ik hem zien?

— Neen, g'j kunt hem nu niet zien, zegde de gasthouder, terwijl hij op den vreemdeling een weinig vertoewende blik wierp, voor het oogenblik is hij niet hier; hij is lang de beek gaan wandelen.

Als g'j den oever volgt, dan zult g'j hem misschien wel ontmoeten; doch, 't is mogelijk dat dit niet geschiedt ook.

— Ik zal hem volgen, riep Guy, die meer en meer ontstelde, naarmate hij zied zijn doel bereikte; ik zal hem volgen tot dat ik hem gevonden heb, dat galkenast!

— Tot aan zijn graf zal ik hem volgen. Hij kan mij niet meer ontsnappen.

— Guy vertrok.

De eigenaar van het gasthof had hem gezegd waar hij Newt waarschijnlijk vinden zou. Hij volgde de aangegevene richting.

Op een twintigtal minuten afstand van de herberg, aan een kleine helling, die tot den heulenden oever der beek toeging ver-

krus van ridder in het Eere-Legioen.

Tusschen de nieuwe gekoreerden is zekere Mad. Bessodes, waarover het Staatsblad het volgende zegt:

«Mad. Bessodes (Victorine), bestuurster van het gemeentelijk dispensarium te N'Dar-Toute, te St-Louis (Senegal).

Wijdt zich sedert een-en-vijftig jaar toe aan de armen en aan de zieken. Haar gedrag was bewonderenswaardig tijdens de talrijke besmettingen van gele koorts.

Onlangs haar hooge ouderdom (79 jaar), gaat zij voort met ieders bewondering: te welken; z'j is de verpersoonlijking van de zelfverloofing en van de opoffering der Fransche vrouw.

Een-en-vijftig jaar bewijding aan armen en zieken! Negenen-zeventig jaar oud! Toen de Franschen, verlietend in Senegal, de aandacht van M. Perrier, minister van kolonies, trokken op die heldhaftige vrouw, dan antwoordde die voerzingsvrouw: «'t Is goed, ik zal de benoeming tot ridder in het Eere-Legioen teekenen, doch op een voorwaarde: 't is dat de naam van Mad. Bessodes in het Staatsblad zal verschijnen, alleen gevolgd van haar titel van bestuurster. Niets meer!»

Niets meer! Mad. Bessodes is een kleinsterster. M. Perrier, als kleinzieke karteelman, wilde zulks niet bekennen.

«Neemt niet weg dat het toch gewet is en dat de menschen nu omdag meer achtung voelen voor die nederige vrouw als voor een minister die zich zoo kleintjes aanstelt.

— Harteloze vader. — **HJ WILDE ZIJN DRIE KINDEREN VERGIFTIGEN.** — De Fransche gemeente Baillieux-sur-Thérain is in opschudding gebracht door een vreselijk drama. Een genaamde Marcet Languein, 33 jaar oud, handwerker, heeft zijn drie kleine kinderen willen vergifigen en vervolgens een einde aan zijn leven gesteld.

Languein, een gevreesde deugniet, was bedronken thuis gekomen tijdens de afwezigheid zijner vrouw. Hij begon zijne kinderen te liefkoozen en bood hen zoogezegd kandijsuiker aan, dat in werkelijkheid een hevig vergift was hetwelk hij zich had aangeschaft in een fabriek van scheikundige stoffen waar hij werkzaam was.

Hij maande de kleinen aan de lekkernij spoedig in zijne tegenwoordigheid op te eten en reeds hadden de onschuldige kinderen het vergift in den mond, toen de moeder thuis kwam. Deze raakte onmiddellijk de inzichten van den schuld, ontrukte hare kinderen het vergift en joeg den bandiet het huis uit zeggende dat zij de gedarmen ging verwittigen. De harteloze vader nam daarop zelf twee stukjes vergift in en had nog de kracht en vadersgeberg binnin te gaan. Hij dronk er een glas bier en stuitte dan ten gronde, vercheerd door schrikkelijke pijnen. Hij bezweek eenige minuten nadien.

— Fransche moordenaar terecht te liden. — De genaamde Berger die met revolverschoten de politieagenten Vallat en Dadeix afmaakte en ter dood veroordeeld werd door de assisen der Rhone, heeft geen genade verkregen van den President der Republiek. Dit werd hem Maandag morgen rond 6 ure 4 in het gevang St-Paul van Lyon medegedeeld door den procureur der Republiek, die vergezeld was door den advocaat van den veroordeelde en door een

leende, was een kleine jongen neergegeeten. Hij was 44 klein en ineen gedrongen, en zag er arm uit.

— Toen Guy nabij de afsluiting was, stond de jongen op en opende ze. Tezelfder tijd krabde hij zich twee of driemaal met de zwarte hand op het voorhoofd; hij verslochte een halve penning.

— Is hier vandag iemand voorbij gegaan? vroeg Guy levendig.

— Ja, de heer die in het gasthof «De Wapen van Talbot» verblijft, op den dag van andere heer, maar deze is later gekomen en heeft een tegenwoordig stellen weg meeslagen. 't Was een volggijge man, niet handen d' groot genoeg waren voor twee. Hij ook heeft mij gevraagd of hier vandag niemand voorbijgegaan was. G'j zijt de derde die hier komt sedert ik hier neergegeeten heb.

— Guy zat heel weinig in met dien tweeden gentleman met groote handen wat die heer daar ook nog gevraagd hebben, dat kon hem niet verder brengen, dan hij reeds was. Eene zaak trok zijne aandacht, eene inlichting was voor hem van wezenlijk belang; de reiziger die afgestapt was in de herberg «De Wapen van Talbot» was eenigen tijd te voren den nabijgelegen voetweg ingeslagen.

— Zeer goed, mijn jongen, zegde hij, hem een stuk van zes penningen in de hand stappende.

Waarlijklijk was dat het eenigste stuk van zooveel waarde dat de kleine in zijn leven gezien had. Hij zette zijne blauwe ogen open en stak het stuk niet zichtbaar geseugen in den zak.

Eene zoo onverwachte middelding was meer dan voldoende om het portret van den vreemdeling levendig in zijn gedachten te prenten; ook zou hij het niet vergeten hebben toen hij eenige dagen later geroepen werd om op het verhoor van den onderzoeksrechter te getuigen.

— Maar Guy, die er in niet aan dacht dat

TONGEREN. — ZAAL VOLKSBOND — TONGEREN.

Tooneelafdeeling «DE STER.»

Zondag 21 Februari om 5 u.

Op algemeene aanvraag heropvoering van

=====

## DE POLETIKE PARVENU!?

=====

TONGERSCH LACHSUCCEES IN 4 BEDRIJVEN

Door Edm. JAMINE

Tusschenpoozen opgeluisterd door Orkest.

Voorbeh. 2.99 + 0.25 = 3.24 fr.

Prang 1.99 + 0.15 = 2.14 fr.

Plaatsen van heden af voor te behouden zonder op-  
leg bij M. Jean Lysens, Groote Markt.

afmoezener. Berger zag zeer bleek, sprak geen woord en liet de beulsknechten zijn opschik maken. Gekomen voor de galloffen riep hij met luider stem: «Vaarwel, moeder! Vaarwel, Marguerite!» Zijn rogenblik later viel zijn hoofd onder het mes.

**OOSTENRIJK.**  
**Bloedig drama.** — Te Kaineth, in Oost-

rijck, stierf er een Spaansche Spanjaard aan bloed.

Een zekere Obermayr kwam te vroeg ten vure, op het gemeentelijk secretariaat en gaf een brief af, waarin vermeld stond dat er bij hem thuis een ongeuk gebeurd was en dat de gedarmen moesten koken.

Ook verwittigde hij een geneesheer, die zich naar het opgegeven adres spoedde.

Toen de arts een poosje later de woning betrad, verontde zich voor zijn blikken een vreselijk schouwspel. In de voorkamer lag naast een daar geplaatst een Obermayr's ongetuigde bedden in haar bloed.

Haar schenkel was letterlijk verorijeld met een soort ladingen. Naast haar lag de schoonmoeder, die bij het rechtvaardig overlijden, eveneens met verrijfde bloed. In den stal vond men de dochter van Obermayr, echtgenote van den vermoorden man, ook in haar bloed liggend.

Zij had vijf slagen met het zwaard bekomen, zodat de school op verscheidene plaatsen stukgeslagen was. Tenslotte vond men ook nog den dader zelf. Hij had zich, aan zijn thuiskomst, willen doodschieten, doch de kogel was door zijn knak gegaan en er bij het menschenwerf uitgekomen.

Daar het schot niet doodelijk was geweest had hij zich binstoet met een scherm in den hals afgesneden.

Vader en dochter konden nog te nade geoesheer ter plaatse verschenen. Buiten werden naar het ziekenhuis de Egenburg overgebracht. De vader stierf tegens het vervoer. De dochter werd geroepd.

Doch, daar de hersens geraakt zijn, bestaat er weinig hoop, haar in het leven te

behouden. De jonge vrouw is moeder van twee kinderen.

Wat den 53 jarigen Obermayr er toe gebracht heeft, zulk een bloedbad in zijn familie aan te richten is nog niet vastgesteld.

Hij was misdadig van aanleg en werd indertijd wegens doodslag tot twee jaar kerkerstraf veroordeeld, daar hij voor niet volkomen normaal werd gehouden.

**AMERIKA.**  
**Tegen heng en meng getrouwd!** — In New-York — Natuurlijk! — huwde een man tegen wil en dank. Een jong en sena-  
riek nijveraar heeft zijne echtscheiding aangevraagd, omdat zijne huidige gade, tijdens hunnen verlovingstijd, zijn wil had te niet gedaan met hem te hypotheceeren.

Deze vrouw zou een meesteres zijn in de kunst van hypnotisme. Verscheidene nannen, waaronder een jonge millionaire, zouden reeds met haar af te rekenen gehad hebben en bij 't raket ontsnappen zij aan de huwelijksbanden.

Deze kwamen allen getuigen ten voordeele van den nijveraar, die pas, toen hij reeds gehuwd was, besefte dat hij in de nacht lag, dezer gevaarlijke vrouw.

De rechters van New-York hebben dan ook een vonnis te zijnen voordeele geveld, omdat hij 't zijn oordeel en wil kwijt was door de magnetische kracht van z'n vrouw op het oogenblik dat hij met haar in het huwelijks trail.

**ITALIE.**  
**Een tooveraar op de vlucht.** — In het mooie Italiaansche dorpje San Ferdinando di Puglia, woonde een tooveraar, Ignazio Torracca, die aan zijn zinnen, tegen betaling, op voorhand mededeelde, welke nummers het groot lot zouden winnen bij de wekelijksche loterij. En die wanne Italiaansche inbeeldding ging haren gang. Er werd verteld dat door tusschenkomst van den tooveraar fortunen werden verrijft; men kon met zekerheid bogen op de cijfers door den tooveraar opgegeven. Deze genoot wel-

weggeworpen? Zaten de speurdraden van het gerecht hem op de hiel? Wilde hij zijne medeplichtigheid aan den diefstal verduken? Had hij leedwezen gekregen of had de schrik hem bevangen bij het denken dat Guy hem zou achtervolgd hebben?

Maar neen. Aan het liggende der brieven toech in het midden der varen, kon Guy zien dat men ze niet had willen verbergen en dat men ze daar ook niet vijftigvijf geworpen had. 't Was gemakkelijk rechtvaardig, zoals ze daar lag, moest zij uit Newt's zak gevallen zijn zonder kruden en al wat haar omringde, was overtroepen en als door een langdurige worsteling platgedrukt.

Had Newt ze toevallig met zijnen zakdoek medegegrooten? Heel waarschijnlijk, dacht Guy. Maar hoe was het mogelijk dat een man, zoo regelmatig toezelfdijkt zoo angstvallig als Newt, zulke belangrijke waarden in denzelfden zak van zijnen zakdoek bewaarde? waarlijk wonderbaar.

Langzamerhand hernam Guy z'ne loelbloedigheid.

Gansch verheugd over den vond, die hem toeliet de helft van het gestolen geld terug op de bank van Cyriel te belegen, vervolgde hij zijnen weg in het bosch.

Hij moest voorzeker nog aan de vervolging van den ellendeling denken, bij de meest hem nog rekening veroveren over z'n dubbel verraad, maar die drie duizend pond werd gevonden, was toch reeds veel gewonnen; Newt had niet noodig te weten door welk gelukkig toeval hij er aangekraakt was.

Hij kwam uit op den groten bergweg en keerde terug naar Mambury. Door voermeisins uitgeput, kwam hij eindelijk weder aan de herberg «De Wapen van Talbot».

— (Wordt vervolgd).

MENGELWERK VAN «DE POSTRIJDER».

— 27 —

#### Erfgenen van Tilgate

NAAR HET ENGELSCH

VAN

GRANT ALLEN

—

— Ja! ja! riep Guy levendig uit, hij is het gansch en geheel. De oogen makend iemand kenbaar. En waarheen ging hij?

— Hij heeft zijne reisgoederen naar Plymouth verzonden.

— Wanneer vertrekt de eerstkomende trein?

De bediende raadpleegde belangloos de reisids en mullde dan al geuwend de de eerstvolgende trein een gewone trein was die Waterloo verliet om drie ure acht en veertig minuten.

Er stond Guy dus niets anders te doen dan naar huis terug te keeren, zich zoo weinig mogelijk ongeduldig te maken, eenige kleederen in eenen reiszak te pakken en dan weer te keeren om den trein voor Plymouth te nemen.

Indien hij gedurfd had, dan zou hij onmiddellijk naar het politiebureau gegaan zijn om daar eenen der toezieners te vragen, naar lastingske of Salisbury te tegegrapeeren ten einde de aanhouding van dien dief en zijnen buid te eischen.

Maar een klacht indienen tegen Newt was z'ch in gevaar stellen zijne eigene medewerking aan de vervalsching te openbaar worden; en de ongelukkige jongeling, die nu het schandelijke van zijn gezag inzag, durfde dat gevaar niet trotseeren.

— Bindelk was het drie ure acht en veer-

— Bindelk was het drie ure acht en veer-

— Bindelk was het drie ure acht en veer-

— Bindelk was het drie ure acht en veer-